

" Moje soukromí. Nekoukat, nešťourat! "

(úvaha)

Přeneseme-li se v čase do 18. století, zjistíme, že tehdejší lidé měli více soukromí, než máme my dnes. Tenkrát se nikdo o nikoho téměř nezajímal, každý si žil svůj život. Ale v současnosti, kdy žijeme ve velkoměstech, si vidíme až do talíře. A naše soukromí se pomalu, ale jistě vytrácí. Ani nástup moderní techniky nám nepomohl naše soukromí uhájít, ba právě naopak. Stačí vzpomenout například internet. Člověk se může pomocí internetu přímo ze židle podívat do všech koutů světa. A právě v tomto okamžiku se někteří lidé pomocí internetových map dívají na náš dům, naši zahradu, na nás... A obávám se, že do budoucna to bude ještě horší. Proto si své " zakázané knihy ", jak já říkám soukromí, važme, pěstujme ji a hlavně nedovolme, aby někdo nepovolaný tu zakázanou knížku otevřel.

Soukromí je jedna z nejmávanějších věcí, co na světě máme. Je to naše malé tajemství, které nikdo nemusí znát. Přece naše soukromé záležitosti nejsou jenom hezké a bezproblémové. Mnohé něco trápí, to podle mého také patří do soukromí. Z tohoto důvodu bychom měli naši knížku otevřít pouze těm, o kterých víme, že nám chtějí pomoci, a pro něž něco znamenáme.

Na světě se žije lépe, když nejste sami. Ale soukromí je nad zlato!